Sygn. akt I C 328/26/8

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2026r.

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto [redacted] Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: sędzia [redacted]

Protokolant: [redacted] [redacted]

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 04 września 2026 r.[redacted]

w sprawie

z powództwa [redacted] Sp. z o. o. [redacted]

przeciwko Alior Bank S.A. z siedzibą w Warszawie

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 14313,20 zł (czternaście tysięcy trzysta trzynaście złotych i 20 groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 18.02.2025 r. do dnia zapłaty;
2. kosztami postępowania obciąża pozwanego w całości a ich wyliczenie pozostawia postanowieniu referendarza sądowego po uprawomocnieniu się niniejszego wyroku.

/-/ [redacted]

Sygn. akt I C 328/26/8

Uzasadnienie

Pozwem wniesionym 13 czerwca 2025 r. do Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda [redacted] powód [redacted] wniósł o zasądzenie od pozwanego Alior Bank Spółka Akcyjna w Warszawie kwoty 14.314 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18.02.2025 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia [redacted], za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty oraz kwoty 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, jak również kosztów korespondencji.

W uzasadnieniu powód, jako nabywca wierzytelności wynikającej z umowy kredytu konsumenckiego zawartej pomiędzy pozwanym a kredytobiorcą [redacted] w dniu 19 czerwca 2019 r., powołał się na skuteczne złożenie przez konsumenta pismem z 5.02.2025 r. oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, o której mowa w art. 45 ustawy z 12 maja 20211 r. o kredycie konsumenckim. Powódka domagała się zasądzenia od pozwanego banku kwoty 14.313,20 zł odpowiadającej sumie kwoty 9.942,12 zł - odsetek kapitałowych uiszczonych przez kredytobiorcę i 4.371,08 zł prowizji. Powód wyjaśnił, że spłata kredytu nastąpiła 17.06.2024 r. Powód podniósł, że podstawa prawną roszczeń jest art. 45 w zw. z art. 30 ww. ustawy z 12 maja 2011 r. Podał, że w chwili wykonania uprawnienia z art. 45 ust. 1 ww. ustawy – umowa kredytu łącząca kredytobiorcę z pozwanym – nie została wykonana w rozumieniu art. 45 ust. 5 ww. ustawy, zatem kredytobiorca [redacted] z sankcji kredytu darmowego.

Powód podniósł, że pozwany naruszył art. 30 ust. 1 pkt 4 u.k.k. poprzez ukazanie całkowitej kwoty kredytu w sposób niejednoznaczny i zniekształcony (podano, że w umowie, obok całkowitej kwoty pożyczki wskazano kwotę kredytu/ kwotę udzielonego kredytu/ zaciągniętego kredytu, których suma jest wyższa od całkowitej kwoty kredytu, pomimo że całkowita kwota kredytu powinna obejmować całość pożyczki; powyższe wprowadza w błąd co do rzeczywistej wielkości otrzymanej kwoty od banku). Dalej naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 5 u.k.k. poprzez nieprawidłowe wskazanie w umowie daty wypłaty kredytu; art. 30 ust. 1 pkt 6 u.k.k. poprzez brak czytelnego i zrozumiałego opisu warunków oprocentowania (tj. brak określenia od jakiej konkretnie kwoty oprocentowania będzie naliczone i brak przedstawienia informacji w jaki dokładnie sposób została obliczona kwota skapitalizowanych w umowie odsetek. Podał, że dopiero szczegółowa analiza zapisów umowy i harmonogramu oraz zabiegi arytmetyczne ujawniają że oprocentowano także kredytowane pozaodsetkowe koszty pożyczki),. Naruszono art. 30 ust. 1 pkt. 7 u.k.k. ponieważ pozwany nieprawidłowo określił w umowie rzeczywistą roczną stopę oprocentowania (RRSO) oraz całkowitą kwotę do zapłaty. Naliczono odsetki od pozaodstkowych kosztów kredytu. Podano, że umowa stanowi że udzielona kwota kredytu wynosi 36.731,80 zł i pozwany wskazuje że od ww. kwoty naliczane są odsetki, natomiast kwota rzeczywiście wypłacona kredytobiorcy wynosi 32.360,72 zł. Naruszenie art. 30 ust. 1 pkt. 8 u.k.k. poprzez brak określenia w harmonogramie jaka część raty stanowi kwota spłaty kapitału jaka spłatę pozaodsetkowych kosztów. Naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 10 u.k.k. poprzez brak określenia procedury i warunków na jakich koszty kredytu (opłaty i prowizje) ulegają zmianie w szczególności przed terminem, zmiany wysokości opłat i prowizji; art. 30 ust. 1 pkt 11 u.k.k. z uwagi na niewskazanie warunków zmiany stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego; art. 30 ust. 1 pkt 15 u.k.k. poprzez wskazanie w umowie sposobu odstąpienia od umowy w sposób wprowadzający w błąd; art. 30 ust. 1 pkt 16 u.k.k. poprzez nieprecyzyjne określenie procedury spłaty kredytu. W ocenie powoda wskazane uchybienia skutkowały naruszeniem obowiązków ustawowych, co uprawniało konsumenta

do skorzystania z sankcji kredytu darmowego. Powód wskazał, że oświadczenie o sankcji kredytu darmowego zawarte w piśmie z 5.02.2025 r. zostało złożone w terminie. Konsument dokonał całkowitej spłaty kredytu w dniu 17 czerwca 2024 r. Podał, że prawo to przeszło na niego wraz z wierzytelnością w drodze cesji ponieważ nabył wierzytelności pieniężne wynikające z umowy kredytu, obejmujące wierzytelności o zwrot wszelkich nienależnie pobranych opłat, kosztów i odsetek oraz innych wierzytelności mogących wyniknąć z zastosowania art. 45 ustawy z 12.05.2011 r. o kredycie konsumenckim przewidującego sankcję kredytu darmowego wraz z związanymi z tym wierzytelnościami prawami w tym ubocznymi. Cesja dotyczyła wierzytelności powstałych wyłącznie od chwili podpisania umowy kredytu do momentu złożenia oświadczenia. Wysokość roszczenia stanowi sumę poniesionych przez kredytobiorcę [redacted] w postaci odsetek kapitałowych (9.942,12 zł i prowizji (4.371,08 zł). Powód wezwał pozwanego do zapłaty – zwrotu kosztów poniesionych przez kredytobiorcę od dnia zawarcia umowy do dnia złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, jednakże pozwany do dnia wytoczenia powództwa nie uregulował wynikających z wezwania zapłaty należności. (k. 2-11).

Postanowienie z dnia 21 listopada 2025 r. Referendarz [redacted] w Sądzie Rejonowym Poznań – Nowe Miasto i Wilda [redacted] stwierdził niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę do tut. Sądu.

Pozwany złożył odpowiedź na pozew w ustawowym terminie wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych wraz z odsetkami. Zakwestionowano roszczenie co do zasady i co do wysokości. Pozwany zakwestionował legitymacje czynną powoda, skuteczność oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, by wobec powoda spełnione zostały przesłanki skutecznego skorzystania z sankcji kredytu darmowego, jak i istnienie zarzucanych naruszeń obowiązków informacyjnych. Pozwany podniósł zarzut nieważności umowy cesji oraz wskazał, że wystąpienie przez powoda z żądaniem pozwu jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Wskazał, że w umowie przelewu wierzytelności nie wskazano w jakiej wysokości wierzytelność kredytobiorca zbywa.

Pozwany podniósł także zarzut upływu terminu przewidzianego w art. 45 ust. 5 ustawy o kredycie konsumenckim, wskazując, że roczny termin do złożenia oświadczenia o sankcji należy liczyć od dnia wypłaty środków pieniężnych konsumentowi jako momentu wykonania umowy przez kredytodawcę. Podał, że uprawnienie kredytobiorcy do złożenia ww. oświadczenia [redacted] w dniu 14 czerwca 2020 r., mając na uwadze, że kredytodawca (pozwany) wydał przedmiot umowy 14.06.2019 r. Zdaniem pozwanego, złożenie oświadczenia po upływie tego terminu czyni je bezskutecznym. Niezależnie od powyższego pozwany zakwestionował zasadność zarzutów dotyczących art. 30 ustawy o kredycie konsumenckim, wskazując, że umowa zawierała wszystkie wymagane ustawowo informacje. Umowa zawierała prawidłowo określoną całkowitą kwotę kredytu, ponieważ kredytodawca nie uwzględniał w jej sumie kredytowanych [redacted] (np. prowizji). W umowie wskazano osobno całkowitą kwotę kredytu i koszty kredytu. Zaprzeczył, by dokonał błędnego wyliczenia RRSO i całkowitego kosztu kredytu, by bank błędnie wskazał wartość RRSO, by niewłaściwie wyliczy odsetki od kredytowanych [redacted]. Pozwany podał, że do wyliczenia RRSO [redacted] kwotę kredytu – która określono w umowie – zgodnie z zasadami ustawy – tj. bez uwzględnienia w jej sumie kredytowanych [redacted] (np. prowizji). Do wyliczenia RRSO [redacted] z przepisami ustawy wartości określone w § 4 ust. 1-3 umowy, dlatego sposób obliczenia RRSO [redacted], zatem zarzut rzekomego błędnego wyliczenia RRSO – był chybiony (*pozwany podniósł w punkcie D odpowiedzi na pozew: że ustawodawca nie wprowadza zakazu naliczania odsetek od kredytowanych* [redacted]*; że dla obliczenia RRSO* [redacted] *ma nie tylko całkowita*

kwota kredytu, ale także całkowity koszt kredytu, który obejmuje wszystkie koszty ponoszone przez konsumenta – w tym prowizję oraz odsetki naliczane od kredytowanych kosztów. Podał, że uwzględnienie tych elementów nie prowadzi do zniekształcenia RRSO [redacted] *na przedstawienie rzeczywistego kosztu kredytu w ujęciu rocznym. Istotne jest by kredytowane koszty kredytu nie zostały wliczone do „całkowitej kwoty kredytu" ponieważ dopiero taka sytuacja mogłaby prowadzić do sztucznego obniżenia RRSO. Nie można utożsamiać RRSO z oprocentowaniem kredytu (oprocentowanie określa wysokość odsetek od należnego kapitału, natomiast RRSO* [redacted] *informacyjnym – odzwierciedla całkowity koszt kredytu w stosunku rocznym i obejmuje nie tylko odsetki ale i inne koszty w tym prowizje). Ani wysokość RRSO, ani sposób obliczenia nie wpływa na zakres wzajemnych zobowiązań stron. Skoro RRSO* [redacted] *z pominięciem części kwoty kredytu przeznaczonej na pokrycie kosztów jego udzielenia – to nie oznacza to, że kredyt w tej części jest nieoprocentowany. Fakt, że prowizja nie wchodzi do całkowitej kwoty kredytu na potrzeby obliczenia RRS, nie oznacza że nie może być sfinansowana kredytem i objęta oprocentowaniem. Zdaniem pozwanego do całkowitej kwoty do zapłaty, wchodzą, w ramach całkowitych kosztów kredyt także odsetki od skredytowanej prowizji.* Pozwany zakwestionował, by naruszył obowiązki informacyjne określone w ustawie o kredycie konsumenckim (pozwany podał, że w § 3 ust umowy i pkt. 10 załącznika do umowy „Taryfa opłat i prowizji" *określono zasady i przesłanki dopuszczalności zmiany wysokości opłat w tym prowizji – odwołując się do obiektywnych i weryfikowalnych kryteriów pozostających poza wpływem konsumenta i* [redacted] *).* Pozwany zaprzeczył, by naruszył obowiązek wynikający z art. 30 ust. 1 pkt. 15 ustawy (*pozwany podał, że umowa określała termin i sposób i skutki odstąpienia od umowy w § 6 umowy).* Zaprzeczył by wprowadził konsumenta w błąd, co do rzeczywistych kosztów zobowiązania. Pozwany zakwestionował, by pozwany był zobowiązany do zwrotu powodowi jakichkolwiek świadczeń i by przysługiwało powodowi jakiekolwiek roszczenie o zapłatę. Pozwany podał, że kredytobiorca uiścił na rzecz [redacted] z własnego majątku prowizję w wysokości 4.371,08 zł i tym samym kwestionuje wysokość dochodzonej pozwem kwoty. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia w zakresie dochodzenia zapłaty kwot uiszczonych na rzecz [redacted] odsetek umownych uiszczonych tytułem odsetek rat odsetkowych zapłaconych na rzecz [redacted] dniem 31 grudnia 2022 r. Z daleko posuniętej ostrożności pozwany podniósł zarzut nadużycia przez powoda prawa podmiotowego (art. 5 k.c.) (k. 60-74).

Do zamknięcia rozprawy strony podtrzymały swoje stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił stan faktyczny:

W dniu 14 czerwca 2019 r. [redacted] (kredytobiorca) zawarła z [redacted] Spółką Akcyjną z siedzibą w Warszawie (kredytodawca) umowę o kredyt konsolidacyjny nr [redacted].

Zgodnie z § 1 ust. 1 umowy, bank udziela kredytu w wysokości **36.731,80** zł przeznaczony na:

1) potrzeby konsumpcyjne kredytobiorcy w wysokości 8.600 zł;
2) spłatę zobowiązań kredytowych kredytobiorcy z tytułu:
   a) umowy kredytu kredyt nr XX na rachunek prowadzony w [redacted] S.A. w wysokości 1.025,46 zł,
   b) umowy kredytu kredyt niecelowy oraz studencki nr XX na rachunek prowadzony w [redacted] S.A. w wysokości 22.735,26 zł,
3) zapłatę kosztów kredytu w postaci prowizji za udzielenie kredytu w wysokości 4.371,08 zł.

W myśl § 1 ust. 4 umowy kredytobiorca [redacted] do spłaty ww. kwoty kredytu wraz z należnymi odsetkami umownymi w 60 równych ratach kapitałowo –

odsetkowych płatnych nie później niż do 15 dnia każdego miesiąca.

W § 1 umowy postanowiono, że środki zostaną uruchomione przez Bank zgodnie z odrębną dyspozycją stanowiąca załącznik do umowy a za datę uruchomienia środków uznaje się datę obciążenia rachunku kredytowego Banku kwota kredytu (ust 6 i 7).

Stosownie do § 4 umowy, całkowita kwota kredytu wynosi **32.360,72** zł i nie obejmuje kredytowanych kosztów kredytu wskazanych w § 1 ust. 1 pkt. 3 umowy.

Całkowity koszt kredytu na dzień zawarcia umowy wynosi 14.478,35 zł, na który składają się naliczone odsetki umowne w kwocie 10.107,27 zł i prowizja za udzielenie kredytu w kwocie 4.371,08 zł.

Całkowita kwota do zapłaty na dzień zawarcia umowy wynosi **46.839,07** zł i stanowiła sumę całkowitej kwoty kredytu i całkowitych kosztów kredytu.

W formularzu informacyjnym (pkt 2 / k. 101-102 v) wskazano, że:
- „**całkowita kwota kredytu**" oznacza „maksymalną kwotę wszystkich środków pieniężnych, które zostaną Panu/Pani **udostępnione**" – wskazano 32/360,72 zł. Poinformowano, też ze kwota ta nie obejmuje kredytowanych przez Bank kosztów oraz ze kwota kredytu konsolidacyjnego z uwzględnieniem kredytowanych kosztów wynosi 36.731,80 zł.
- „całkowita kwota do zapłaty" – stanowi sumę wszystkich środków pieniężnych, które kredytodawca udostępnia oraz wszystkich kosztów, które konsument zobowiązany będzie ponieść w związku z umową o kredyt.

W umowie (§ 4 ust. 4) wskazano, że Rzeczywista Roczna Stopa Oprocentowania **(RRSO)** na dzień zawarcia umowy wynosi 16,76 % i wyliczono ją z uwzględnieniem wartości określonych w § 4 ust. 1-3 (**czyli całkowitej kwoty kredytu, całkowitej kwoty do zapłaty i całkowitego kosztu pożyczki**) przyjmując następujące założenia:

1) oprocentowanie kredytu w wysokości określone w § 2 umowy,
2) spłata kredytu odbywać się będzie w równych ratach, w liczbie określonej w § 1 ust. 1 płatnych w okresach miesięcznych,
3) prowizja za udzielenie pożyczki (o ile występuje) oraz jednorazowa składka ubezpieczeniowa z tytułu umowy indywidualnego ubezpieczenia na życie (o ile występuje) są kredytowane,
4) zobowiązania wynikające z umowy zostaną wypełnione w terminach określonych w umowie,
5) odstępy czasu między datami używanymi w obliczeniach wyrażone będą w latach lub w ułamkach roku, przy czym rok liczy 365 dni a w przypadku lat przestępnych 366 dni, 52 tygodnie lub 12 równych miesięcy. Przyjmuje się, że równy miesiąc ma 30,41666 dni,

- wynik obliczeń podaje się z dokładnością do drugiego miejsca po przecinku.

W formularzu informacyjnym (pkt 3) wskazano, że RRSO [redacted]:
- odsetki w wysokości 10.107,27 zł
- prowizję za udzielenie kredytu w wysokości 4.371,08 zł
- założenia (tożsame założeniami wskazanymi w punkcie 1-5 w § 4 ust. 4 umowy).

Stosownie do § 2 ust. 3 umowy, oprocentowanie kredytu jest liczone według zmiennej stopy procentowej, która na dzień zawarcia umowy wynosi 9,99 % w stosunku rocznym. Oprocentowanie to suma zmiennej stawki wskaźnika referencyjnego WIBOR 3M i

stałej w okresie umowy marży 8.27 punktów procentowych (§ 2 ust. 3).

W trakcie umowy oprocentowanie nie przekroczy wysokości odsetek maksymalnych w rozumieniu art. 359 § 2^1 k.c. (§ 2 ust. 6). W przypadku zmiany stopy procentowej opartej na stawce WIBOR, bank powiadomi kredytobiorcę o tym fakcie w terminie 14 dni, przesyłając mu nowy harmonogram spłat (§ 2 ust. 8).

Zgodnie z § 3 umowy bank pobiera opłaty i prowizje zgodnie z postanowieniami umowy oraz Taryfy Opłat i Prowizji Alior Bank S.A. dla Klientów Indywidualnych. W trakcie trwania umowy opłaty i prowizje mogą ulec zmianie, w przypadku wystąpienia przynajmniej jednego z poniższych warunków:

- zmiana wysokości płacy minimalnej oraz poziomu wskaźników publikowanych przez GUS: inflacji, przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw;
- zmiany cen energii, połączeń telekomunikacyjnych, usług pocztowych, rozliczeń międzybankowych oraz stóp procentowych ustalanych przez NBP;
- zmiany cen usług i operacji, z których bank korzysta przy wykonywaniu poszczególnych czynności bankowych i niebankowych;
- zmiany zakresu lub formy świadczonych przez bank usług (w tym zmiany lub dodania nowej funkcjonalności w zakresie obsługi danego produktu) w zakresie, w jakim te zmiany mają wpływ na koszty ponoszone przez bank w związku z wykonywaniem umowy;
- zmiany przepisów prawa regulujących produkty lub usługi oferowane przez bank lub mających wpływ na wykonywanie umowy;
- zmiany przepisów podatkowych i/lub zasad rachunkowości stosowanych przez bank, w zakresie w jakim te zmiany mają wpływ na koszty ponoszone przez bank w związku z wykonywaniem umowy;
- zmiany lub wydanie nowych orzeczeń sądowych, orzeczeń organów administracji, zaleceń lub rekomendacji uprawnionych organów – w zakresie w jakim te zmiany mają wpływ na koszty ponoszone przez bank w związku z wykonywaniem umowy.

Zmiany stawek opłat i prowizji następują na zasadach i w wysokości określonych w Taryfie Opłat i Prowizji.

Zmiany wysokości opłat i prowizji miały się odbywać wg następujących zasad (ust. 11 „wyciągu z Taryfy Opłat i Prowizji Alior Banku S.A. dla Klientów Indywidualnych):

a. zmiana opłat i prowizji przewidzianych w Taryfie Opłat i Prowizji dla jednego produktu może być dokonywana nie częściej niż 4 razy w roku,
b. opłaty i prowizje zawarte w Taryfie Opłat i Prowizji nie mogą ulec zmniejszeniu lub zwiększeniu o więcej niż 200% wysokości dotychczasowej opłaty lub prowizji, z zastrzeżeniem ust. 12 tj. że ograniczenie to nie dotyczy sytuacji, w której do Taryfy Opłat i Prowizji wprowadzane są nowe opłaty lub prowizje lub gdy ich dotychczasowa wysokość wynosiła 0 zł,
c. zmiana wysokości danej opłaty lub prowizji następuje w okresie nie późniejszym niż 6 miesięcy od wystąpienia przesłanki do wprowadzenia tej zmiany,
d. ustalenie stawek opłat lub prowizji za czynności, za które dotychczas Bank nie pobierał opłat/prowizji oraz określenie wysokości opłat/prowizji dla nowych produktów lub usług, odbywa się z uwzględnieniem stopnia pracochłonności wykonywanych w związku z tym czynności oraz poziomu kosztów ponoszonych przez Bank.

Zgodnie z § 5 ust. 1 i ust. 2 umowy, pożyczkobiorca [redacted] spłaty rat

kapitałowo – odsetkowych zgodnie z terminami i wysokością określoną w doręczonym aktualnym harmonogramie spłat, na rachunek kredytu.

W § 5 umowy uregulowano, możliwość i zasady przedterminowej spłaty oraz termin rozliczenia a nadto zasady i sposób rozliczenia nadpłaty kredytu.

Stosownie do § 7 umowy, należność niespłacona w terminie wynikającym z umowy albo spłacona w niepełnej wysokości stanowi w całości lub w części zadłużenie przeterminowane poczynając od dnia następnego po terminie spłaty wynikającym z umowy. W sytuacji nieuregulowania zadłużenia, pomimo działań podjętych przez bank, bank ma prawo wypowiedzieć umowę (w sposób i w terminie wskazany w ww. paragrafie, w tym o sposobie i terminie złożenia wniosku o restrukturyzację otrzymanego w wezwaniu do zapłaty)

Kredytobiorca [redacted] następujące koszty powstałe w wyniku niewywiązania się z postanowień umowy (§ 7 ust. 2):

- odsetki od zadłużenia przeterminowanego – równe wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w rozumieniu art. 481 § 2^1 k.c. i wynoszące w dniu zawarcia umowy 14 % w stosunku rocznym (ust. 5);
- koszty sądowe, egzekucyjne zgodnie z powszechnie obowiązującymi przepisami,
- opłatami za prowadzenie monitoringu.

Procedura odstąpienia od umowy, w tym jej skutki, została opisana w § 6 umowy. W § 8 umowy wskazano przesłanki i sposób wypowiedzenia umowy.

Załącznikami do umowy stanowiącymi jej integralną część (§ 14 umowy) są: prognozowany harmonogram spłat, wzór formularza oświadczenia o odstąpieniu od umowy, dyspozycja uruchomienia kredytu, wyciąg z taryfy opłat i prowizji, oświadczenie o numerach rachunków i wysokości rat, zestawienie produktów dodatkowych kredytobiorcy, oświadczenie dotyczące ryzyka zmiennej stopy procentowej. Zawarto również oświadczenie kredytobiorcy o zapoznaniu się z załącznikami do umowy, zaakceptowaniu ich treści i potwierdzeniu ich otrzymania.

Bezsporne, a nadto dowód*: umowa o kredyt konsolidacyjny nr* [redacted] *(k. 22 v1-25), prognozowany harmonogram (k. 26-26 v), formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego (k. 101-103 v), dyspozycja uruchomienia kredytu (k. 104), wyciąg z Taryfy Opłat i Prowizji Alior Bank S.A. (k. 105-105 v).*

Załączony do umowy prognozowany harmonogram spłaty pożyczki zawiera następujące dane umieszone w kolejnych kolumnach: Termin spłaty, Kapitał, Odsetki, Łączna kwota do spłaty i Saldo kredytu po spłacie.

Dowód: *prognozowany harmonogram spłaty pożyczki (k. 26-26 v).*

Kredyt został spłacony i zamknięty 17.06.2024 r.

Pozwany nie zwrócił kredytobiorcy należności z tytułu spłaconych odsetek oraz z tytułu kosztów kredytu (prowizji).

Spłacone od 14.06.2019 r. do 17.06.2024 r.: odsetki umowne wynosiły 9.942,12 zł natomiast odsetki karne wynosiły: 0,07 zł. Poniesione koszty kredytu – prowizja - wynosiła 4.371,08 zł.

Dowód: zaświadczenie banku (k. 27-28v).

W 2025 r. [redacted], po spłaceniu kredytu skontaktowała się z powodem w celu ustalenia, czy należy jej się od Banku zwrot kosztów kredytu. Kredytobiorca [redacted] o ww. możliwości z informacji zamieszczonej przez powoda w Internecie.

Strony przeprowadziły rozmowę telefoniczną, w której otrzymała informację w zakresie sankcji kredytu darmowego oraz o skutkach jej złożenia wobec Banku.

Nadto [redacted] w toku kontaktu z powodem przesłała do powoda wypełnione i podpisane przez nią dokumenty, w których udzieliła odpowiedzi na konkretne pytania oraz złożyła konkretne oświadczenia.

Wówczas [redacted] dowiedziała się, że są niezgodności w umowie zawartej z pozwanym. Powód zaproponował [redacted] kwotę 1.300 zł i przesłał [redacted] dokumentację na jej adres e-mail, celem jej wypełnienia i podpisania.

W trakcie wymiany dokumentacji, [redacted] złożyła w dniu 5 lutego 2026 r. dwa oświadczenia, podpisując je własnoręcznie.

Oświadczenia [redacted] przez powoda. Jedno z nich oprócz pytań zawierało także wyjaśnienia i informacje w zakresie sankcji kredytu darmowego, wysokości wierzytelności kwoty zostaną objęte cesją wierzytelności.

W oświadczeniu kredytobiorcy z dnia 5 lutego 2025 r. (k. 13) [redacted] potwierdziła między innymi, że otrzymała od powoda informację czego dotyczy sankcja kredytu darmowego oraz że strony „działają na podstawie umowy cesji (sprzedaży wierzytelności), poprzez wstawienie znaku „x" w kolumnie zatytułowanej „tak".

Nadto [redacted] udzieliła odpowiedzi, poprzez wpisanie znaku „x" w kolumnie „ nie" podając między innymi, że:

- była świadoma, że bank pobiera prowizję.
- nie miała wiedzy, że zaciągnęła dodatkowy kredyt na poczet prowizji oraz że bank pobierał odsetki od ww. kredytowanej prowizji
- pozwany bank nie poinformował jej, że prowizję można było zapłacić z innych środków niż udostępniane przez kredytodawcę.

[redacted] potwierdziła /oświadczyła (miedzy innymi) w punkcie 10 „załącznik nr 4 – oświadczenie kredytobiorcy nr 91404" z 5.02.2025 r. - że powód poinformował ją oraz że przyjęła tę informację do wiadomości, że wartość zbywalnych wierzytelności, które zostaną wskazane w umowie cesji, stanowić będą równowartość zapłaconych odsetek i innych kosztów z tytułu umowy kredytu uiszczonych do momentu złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego tj. 14.313,20 zł.

[redacted] zobowiązała się także do przekazania na rachunek powoda otrzymanej od banku kwoty, po doręczeniu bankowi oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego (pkt. 11 oświadczenia – załącznik nr 4), na konkretny numer rachunku bankowego.

[redacted], zapoznała się z treścią ww. dokumentacji przed jej podpisaniem.

W dniu 5 lutego 2025 r. [redacted] podpisała oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego z art. 45 u.k.k., w którym zawarto konkretne naruszenia przez Bank (powoda) obowiązków tj. z art.30 ust. 1 pkt,. ust. 1-5, ust. 4, ust. 6, ust. 7, ust. 8 (w zw. z pkt. 16) w zw. z 37 ust, 2 pkt. 1, dalej art. 30 ust 10 oraz 10 w zw. z 30 ust. 1 pkt. 16 w zw. z art. 49 ust. 1, dalej art. 30 ust. 15 i art. 30 pkt. 10 ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim

Treść oświadczenia [redacted] przez [redacted]

Oświadczenie doręczono kredytodawcy (pozwanemu) w dniu 12 lutego 2025 (k. 30 verte).

Umową cesji z 05 lutego 2025 r. kredytobiorca [redacted] zbyła na rzecz [redacted] wierzytelności pieniężne przysługującemu mu od

pozwanego z umowy kredytu konsumenckiego nr [redacted] z 14.06.2019 r. obejmujące
wierzytelności o zwrot nienależnie pobranych opłat, kosztów i odsetek uiszczanych przez kredytobiorcę do momentu złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego [redacted] inne wierzytelności mogące wyniknąć z zastosowania przepisu art. 45 ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim lub uznania postanowień umowy kredytowej za nieważne lub niedozwolone – wraz ze wszystkimi związanymi z tym wierzytelnościami prawami , w tym z należnościami ubocznymi.

Cesja miała charakter odpłatny. Cena za przelew wynosiła 1.431 zł brutto (1.259,00 zł netto) i została określona w załączniku nr 1 do umowy cesji – stanowiącym integralną część umowy cesji. Termin zapłaty za przelew uzgodniono w umowie. Powód uiścił na rzecz [redacted] ustaloną cenę za przelew wierzytelności w terminie.

Umowę zawarto pod warunkiem zawieszającym (§ 1 ust. 2 umowy)– tj.: doręczenia do banku podpisanego przez cedenta oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego. Z chwilą spełnienia się warunku umowa wchodzi w życie i powstaje obowiązek uiszczenia wynagrodzenia (o którym mowa w § 2 umowy). Termin doręczenia oświadczenia do banku przez powoda ustalono w § 1 pkt. 3 umowy cesji. W punkcie 5 zastrzeżono, że umowa wygasa w razie niespełnienia warunku z pkt. 2 w terminie do 90 dni od daty wskazane w nagłówku.

Warunek w postaci doręczenia bankowi ww. oświadczenia [redacted] przez powoda (bank otrzymał oświadczenie [redacted] w dniu 12 lutego 2025 - k. 30 verte).

Bank został zawiadomiony o cesji wierzytelności.

W dniu 5 lutego 2025 r. [redacted] upoważniła powoda do doręczenia Bankowi w imieniu mocodawcy oświadczenia [redacted] kredytobiorcy w zakresie skorzystania z uprawnienia wynikającego z art. 45 ustawy o kredycie konsumenckim, na podstawie pełnomocnictwa nr 94404.

Pismem z dnia 11 lutego 2025 r. powód powołując się na udzielone pełnomocnictwo - doręczył pozwanemu w dniu 12 lutego 2025 r. oświadczenie [redacted] o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego wraz z pełnomocnictwem udzielonym przez [redacted].

Pismem z 18 lutego 2025 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 14.313,20 zł w terminie 3 dni od dnia otrzymania wezwania tytułem zwrotu rozliczonych dotychczas odsetek [redacted] wszystkich poniesionych (dotychczas nierozliczonych) pozaodsetkowych kosztów kredytu w związku ze złożonym przez [redacted] oświadczenia o sankcji kredytu darmowego z dnia 5 lutego 2025 r.
Pismo doręczono pozwanemu w dniu 18 lutego 2025 r. za pośrednictwem poczty elektronicznej.

Dowód: oświadczenia [redacted] (kredytobiorcy) złożone powodowi (k. 13-14v), oświadczenie [redacted] o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego (k. 15), pełnomocnictwo nr 91404 (k. 17), zwolnienie z tajemnicy bankowej i pełnomocnictwo (k. 16), umowa cesji (k. 18-18 v), załącznik nr 1 do umowy cesji (cena za cesję) (k. 112), dowód zapłaty ceny za przelew (k. 113), zawiadomienie o cesji (k. 19), pismo z 11.02.2025 r. do pozwanego wraz z oświadczeniem [redacted] o sankcji kredytu darmowego (k. 29) protokół nadania przesyłki numer 52 (…)3361 (k. 30) dowód doręczenia przesyłki nr 52 (…)3361 (k. 30 verte), wezwanie do zapłaty z 18.02.2025 r. (k. 31-21 v). wydruk wysłania wezwania poczta elektroniczną (k. 33), zeznania [redacted] (k. 164-167).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów [redacted] kserokopii dokumentów znajdujących się w aktach sprawy [redacted] na podstawie zeznań [redacted]

Dokumentom zgromadzonym w aktach sprawy [redacted] wiarę w całości, gdyż nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a i Sąd nie znalazł podstaw do ich kwestionowania z urzędu. Sąd miał na względzie, że zgodnie z treścią art. 245 k.p.c. dokumenty prywatne stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Sąd uznał za wiarygodne w pełni zeznania [redacted], gdyż były spójne, logicznie, rzeczowe, a nadto korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zebranym w sprawie. Świadek przyznała, że sama umowa kredytu nie budziła w jej ocenie wątpliwości, a nawiązanie współpracy z powodem traktował jako możliwość odzyskania kosztów kredytu, bez ponoszenia ryzyka. [redacted], początkowo twierdziła, że nie otrzymała od powoda informacji w zakresie wysokości kwoty objętej cesją, jednakże po okazaniu jej na rozprawie w dniu 4 września 2026 r. (k. 164-168) treści załącznika nr 4 (k. 14) świadek przyznała, że przeoczyła kwotę w nim zawartą oraz że złożyła podpis znajdujący się na ww. dokumencie. Świadek przyznała także, że zawarła z [redacted], ponieważ nie miała zamiaru samodzielnie dochodzić roszczeń wobec banku.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Przedmiotem niniejszej sprawy [redacted] zapłaty oparte na instrumencie sankcji kredytu darmowego.

Powód jako nabywca wierzytelności, dochodził zapłaty kwoty stanowiącej równowartość kosztów kredytu, powołując się na złożone przez konsumenta [redacted] (kredytobiorcę) oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, wskazując przy tym na naruszenia konkretnych przepisów ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim.

Powód wywodził swoje roszczenie z umowy kredytu konsolidacyjnego nr [redacted] zawartej przez [redacted] w dniu 14 czerwca 2019 r. z pozwanym bankiem. Jako podstawę dochodzonych roszczeń strona wskazała art. 45 w zw. z art. 30 ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim w związku z naruszeniem przepisów wskazanych w pozwie, w tym błędne wskazanie rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania oraz całkowitej kwoty do zapłaty w związku z doliczeniem do całkowitego kosztu kredytu odsetek od kredytowanej prowizji.

Na wstępie należy wskazać, że sporna umowa jest umową o kredyt konsumencki w rozumieniu treści art. 3 ust. 1 ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (u.k.k.). Kredytem konsumenckim jest bowiem kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi.

Natomiast w myśl art. 3 ust. 2 ustawy o kredycie konsumenckim umową o kredyt konsumencki jest również umowa kredytu w rozumieniu przepisów Prawa bankowego. Przepis art. 78a ustawy Prawo bankowe ustala relacje między przepisami tej ustawy i przepisami ustawy o kredycie konsumenckim w sytuacji, w której bank udziela kredytu lub pożyczki pieniężnej na podstawie umowy mającej w świetle przepisów ustawy o kredycie konsumenckim charakter kredytu konsumenckiego. Stanowi bowiem, że przepisy ustawy Prawo bankowe stosuje się do umów kredytu i pożyczki pieniężnej, zawieranych przez bank zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, w zakresie nieuregulowanym w tej ustawie. Z regulacji tej wynika zatem, że kredyt konsumencki udzielany przez banki podlega przede wszystkim przepisom ustawy o kredycie konsumenckim, do której odsyła ten przepis, mimo że ustawa o kredycie konsumenckim nie reguluje w sposób wyczerpujący umów kredytu konsumenckiego udzielanego przez banki.

Pozwany zakwestionował zasadność i wysokość roszczenia, zarzucając

bezskuteczność umowy cesji, formułując także zarzut jej nieważności. Zarzucono brak podstaw do zastosowania tzw. sankcji kredytu darmowego (brak naruszeń) oraz wygaśnięcie uprawnienia do złożenia oświadczenia z uwagi ma złożenie go po terminie. Podniósł zarzut przedawnienia roszczenia w zakresie odsetek umownych uiszczonych tytułem odsetek rat odsetkowych zapłaconych przed dniem 31 grudnia 2022 r.

Sankcja kredytu darmowego stanowi instrument polegający na tym, że w wyniku naruszenia przepisów przez podmiot udzielający kredytu kredytobiorca [redacted] bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy (art. 45 ust. 1 u.k.k.).

Na wstępie należało rozważyć zgłoszony zarzut braku legitymacji czynnej powoda.

Zgodnie z art. 509 k.c. można co do zasady przenieść wierzytelność na inną osobę i to bez zgody dłużnika, chyba że sprzeciwiało by się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości świadczenia. W razie dokonania takiego przeniesienia (przelewu) – na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Umowa przelewu wierzytelności ma przy tym charakter zobowiązująco – rozporządzający i jest skuteczna z chwilą jej zawarcia (art. 510 § 1 k.c.). Przelew wierzytelności jest skuteczny względem nabywcy od [redacted] go o cesji (art. 512 k.c.). Podkreślić należy, że stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (por. wyrok Sądu Najwyższego z 5 września 2001 r., I CKN 379/00). Przedmiotem przelewu może być zarówno wierzytelność pieniężna, jak i niepieniężna; istotne jest, by była to wierzytelność [redacted], którą cedent może swobodnie rozporządzać. W umowie wierzytelność powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana), co oznacza, iż z treści stosunku prawnego muszą wynikać kryteria umożliwiające określenie przelewanej wierzytelności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1999 r., sygn. akt III CKN 423/98, OSNC 2000, Nr 5, poz. 92), co oznacza konieczność wskazania stosunku prawnego, z którego wynika, a także określenia jej wysokości albo podania podstaw, pozwalających na jej ustalenie (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 16 maja 2012 r., I ACa 933/11). Aby wierzytelność mogła stać się przedmiotem czynności zobowiązująco – rozporządzającej musi być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana. Przede wszystkim powinien być wyraźnie określony stosunek zobowiązaniowy, którego elementem jest zbywana wierzytelność (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1999 r., sygn. III CKN 423/98). Chodzi tu głównie o oznaczanie stron tego stosunku, świadczenia [redacted] świadczenia. Wskazane elementy muszą być oznaczone bądź przynajmniej oznaczalne już w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność, do chwili zaś przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy powinno nastąpić wyczerpujące sprecyzowanie również pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w którego ramach istnieje zbywana wierzytelność.

Wierzytelność konsumenta, która jest przedmiotem niniejszego postępowania, powstaje po wykonaniu uprawnienia prawno-kształtującego dotyczącego sankcji kredytu darmowego – art. 45 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim. W tym celu konieczne jest doręczenie kredytodawcy odpowiedniego oświadczenia [redacted]. Dopóki takie uprawnienie nie zostanie wykonane, dopóty wierzytelność ma charakter przyszły. W nauce prawa oraz orzecznictwie nie budzi jednak wątpliwości, że przelew wierzytelności przyszłej jest dopuszczalny (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 września 1997 r., III CZP 45/97, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2003 r., V CKN 345/01, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2016 r., V CSK 379/15). Co prawda konstrukcja przelewu takiej wierzytelności nie wynika wprost z przepisów kodeksu cywilnego, ale podstawy obrotu takimi wierzytelnościami upatruje się w treści art. 555 k.c. i jak wskazał Sąd Najwyższy, sam charakter wierzytelności przyszłych nie wyklucza ich przelewu (powołana powyżej uchwała III CZP 45/97).

Sygn. akt I C 328/26/8

Wierzytelności przyszłe stanowią różnorodną kategorię, obejmującą wierzytelności [redacted] (terminowe), wierzytelności, u podłoża których leży częściowo zrealizowany stan faktyczny, [redacted] nadzieja na ich powstanie. Do chwili spełnienia się warunku zawieszającego lub nadejścia terminu początkowego wierzytelność jako prawo podmiotowe nie istnieje, a taka sytuacja jest traktowana jako ekspektatywa wierzytelności (tak. J. Mojak „Obrót wierzytelnościami", Lublin 1995 r. s. 16).

Powód wykazał spełnienie warunku zawieszającego o którym mowa w § 1 ust. 2 umowy cesji, ponieważ przedłożył dowód doręczenia pozwanemu podpisanego przez cedenta – [redacted]ę [redacted]- oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego (pismo k. 29 [redacted] dowód wysłania i doręczenia k. 30-30 verte).

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, strona powodowa wykazała zatem skuteczne przejście wierzytelności z tytułu sankcji kredytu darmowego, w zakresie obejmującym wierzytelność, wynikającą z umowy kredytu zawartej przez kredytobiorcę z pozwanym. Umowa cesji została opatrzona własnoręcznym podpisem kredytobiorcy i osoby działającej na rzecz i w imieniu powoda. Strona pozwana nie kwestionowała autentyczności złożonych podpisów, jak i zgodności z prawdą zawartych w nich oświadczeń. Nie kwestionowano skuteczności złożenia oświadczenia [redacted]. Cena za przelew w została uiszczona.

Przedmiotem cesji były wierzytelności pieniężne przysługujące Cedentowi [redacted]i [redacted] jako kredytobiorcy od Alior Bank S.A. wynikające z umowy kredytu konsumenckiego nr [redacted] obejmujące w szczególności wierzytelność o zwrot wszelkich opłat, kosztów i odsetek, uiszczonych przez kredytobiorcę do momentu złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego [redacted] inne wierzytelności mogące wyniknąć z zastosowania przepisu art. 45 ustawy z 12.05.2011 r. o kredycie konsumenckim przewidującym sankcje kredytu darmowego lub uznania postanowień umowy kredytowej za nieważne lub niedozwolone [redacted] wszystkich związanych z tymi wierzytelnościami prawami, w tym należnościami ubocznymi.

W ocenie Sądu, tak określona wierzytelność została w sposób dostateczny zindywidualizowana w umowie cesji, bowiem został wskazany stosunek prawny, z jakiego wynika [redacted] określono podstawy, pozwalające na ustalenie jej wysokości. Przedmiotowe oznaczenie wierzytelności, który jest podstawą jej powstania [redacted] rodzaju należności wynikających ze spornej umowy, tj. poprzez wskazanie, że dotyczy wierzytelności [redacted] z zastosowania sankcji kredytu darmowego i obejmuje wierzytelności o zwrot nienależnie pobranych opłat, kosztów i odsetek uiszczonych przez kredytobiorcę do momentu złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, w ocenie Sądu w sposób dostateczny precyzuje wierzytelność będącą przedmiotem umowy przelewu. Powyższego nie kwestionował również kredytobiorca [redacted], która podczas rozprawy wskazywał, że otrzymała od powoda informacje w zakresie sankcji kredytu darmowego [redacted] że miała świadomość czego dotyczyła umowa przelewu wierzytelności [redacted] że otrzymała zapłatę za cesję. i (protokół rozprawy z 4 lutego 2026 r., k. 164-167).

W tym miejscu należy podkreślić, że [redacted], przed zawarciem umowy cesji, zapoznając się z treścią załącznika nr 4 – oświadczenie kredytobiorcy nr 91404 (k. 14), została poinformowana o wysokości wartości przedmiotu cesji i przyjęła do wiadomości wartość zbywalnych wierzytelności, które zostaną objęte umową cesji [redacted] że stanowią one równowartość zapłaconych odsetek i innych kosztów z tytułu umowy kredytu uiszczonych od momentu złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego – tj. 14.313,20 zł. Świadek potwierdziła, iż ww. oświadczenie podpisała [redacted] że zapoznała się z jego treścią. Bezpodstawne są zatem twierdzenia, iż cedent nie znała wartości przedmiotu cesji, skoro, jak wynika z zeznań [redacted]i [redacted] (k. 166) zapoznała się z treścią ww. pisma przed jego podpisaniem. Pobieżne natomiast odczytanie ww. treści dokumentu przez świadka, przed podpisaniem umowy cesji - nie uzasadnia w żaden sposób braku wiedzy w zakresie wartości przelewanej wierzytelności. Ponadto, w istocie okoliczność ta nie miała znaczenia dla stosunku prawnego łączącego powoda z pozwanym.Jeśli powód „nadużył"

swojej wiedzy wobec cedenta wierzytelności, to jedynie w/w może łączyć jakikolwiek stosunek prawny. Pozwany, nie może powoływać się w tej sytuacji na jakiekolwiek zarzuty o charakterze nadużycia prawa przez powoda wobec osoby cedenta, kiedy sam pozwany w sposób ewidentny naruszał te uprawnienia wobec podmiotu cedującego swoje uprawnienia na rzecz powoda. Niniejsze roszczenie i jego charakter jest zbliżony do wszelkich tego rodzaju stanów faktycznych w innych sprawach kiedy podmioty „dominujące:' nad klientami, powodowały iż iluzorycznym dla setek tysięcy klientów, było dochodzenie w procesie swoich roszczeń (vide; pozwy o zapłatę w stosunku do nabywców wierzytelności z tytułu umów ubezpieczenia OC i innych).

Przelew wierzytelności skutkował wstąpieniem cesjonariusza (powoda) w ogół uprawnień, służących uprzednio cedentowi (kredytobiorcy). W konsekwencji dochodzone roszczenie przysługuje powodowi w takim samym zakresie, w jakim przysługiwałoby konsumentowi. Ponadto, przelewowi wierzytelności o zwrot kwot nienależnie pobranych od konsumenta [redacted] się właściwość zobowiązania. Dla pozwanego bez znaczenia pozostaje kwestia tego, na rzecz [redacted] zwróci ewentualnie nienależnie pobrane kwoty. Jego obowiązek w dalszym ciągu będzie taki sam, jak gdyby w sprawie występował kredytobiorca z tą jedynie różnicą, że będzie świadczył na rzecz [redacted] – cesjonariusza. Ponadto, przedmiotowa wierzytelność, wynikająca z tzw. sankcji kredytu darmowego, nie jest ściśle związana z osobą uprawnionego, co oznacza, że może być wskutek czynności prawnej przeniesiona na inną osobę. Zaś prawnie dopuszczalna i nie budząca wątpliwości w praktyce orzeczniczej jest możliwość zbycia wierzytelności przez konsumenta na rzecz [redacted]. W konsekwencji uznać należało, że przedsiębiorca mógł, na skutek cesji, dochodzić roszczeń, które powstały w ramach stosunku konsumenckiego. Umowa cesji, zawarta w niniejszej sprawie, spełniała wymogi wskazane w art. 509 k.c.

Dodać jedynie należy, że art. 45 u.k.k. stanowi instrument ochrony konsumentów przed nieprawidłowymi praktykami podmiotów profesjonalnych, przy czym dokonanie zbycia roszczenia pierwotnie przysługującego konsumentowi nie niweluje celu, w jakim została utworzona sankcja, wynikająca z przywołanego przepisu. Poszukiwanie ochrony na gruncie przepisów ustawy o kredycie konsumenckim nie może zostać uznane za nadużycie, nawet jeżeli dochodzeniem roszczeń zajmuje się cesjonariusz masowo skupujący tego typu wierzytelności w celach zarobkowych. Przyczynia się to bowiem do kontroli stosowanych wzorców umownych, co w konsekwencji pozytywnie wpływa na praktyki na rynku usług finansowych w stosunku do konsumentów. Ponadto wskazać należy, że kredytobiorca [redacted] w zamian za sprzedaż roszczenia w satysfakcjonującej go wysokości, wobec czego jego interesy zostały zrealizowane.

Kwestia tego, czy uzyskana przez niego kwota stanowi adekwatny ekwiwalent w stosunku do kwoty dochodzonej w niniejszym postępowaniu przez powoda, nie ma znaczenia dla oceny skuteczności dokonanej cesji, a mogłaby zostać zakwestionowana przez strony umowy przelewu w osobnym postępowaniu, nie zaś przez dłużnika – Bank będącym pozwanym w niniejszym procesie. Ponadto ekwiwalentność świadczeń nie oznacza wyłącznie sytuacji, w której za sprzedaż wierzytelności o określonej kwocie druga strona otrzymuje cenę, równą kwocie tej wierzytelności. W ramach wyrażonej w art. 353^1 k.c. zasady swobody umów, dopuszczalna jest dysproporcja świadczeń, pod warunkiem, że nie ma ona charakteru rażącego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 19 września 2013 r., I CSK 651/12).

Należy mieć na względzie, że podejmując decyzję o sprzedaży cesji kredytobiorca [redacted] - pozbyła się ciężaru, jaki wiązałby się z ewentualnym prowadzeniem przez nią samodzielnie postępowania sądowego przeciwko pozwanemu, angażowaniem swojego czasu oraz ryzykiem, wynikającym z niepewności jego ostatecznego wyniku. Jak wynika z zeznań świadka, [redacted] zadowoliła się wypłaconą przez powoda kwotą za sprzedana wierzytelność. Nadto wyraźnie zeznała, że nie chce unieważnienia umowy cesji i nie chce

samodzielnie dochodzić praw wobec pozwanego. Zeznała, że skoro powód podjął się powyższego to niech prowadzi sprawę do końca, ponieważ ona się nie zna na „ tych sprawach".

W świetle powyższego, argumentacja pozwanego odnośnie nieważności umowy cesji z uwagi na rażące naruszenie praw konsumenta (twierdzenia co do przelewu wierzytelności - za ułamek jej wartości, co może naruszać zasady współżycia społecznego) okazała się bezpodstawna. Jak wynika z zeznań [redacted] i [redacted], ta godziła się na sprzedaż wierzytelności i nie uważała tego za niesprawiedliwe. Nie ma również uzasadnionych podstaw, by w okolicznościach niniejszej sprawy [redacted], że umowa cesji między kredytobiorcą a powodem zawarta została w warunkach wyzysku. [redacted] [redacted] otrzymała zapłatę za cesję, nie negocjując jej wysokości z powodem. Nie wnosiła wobec powoda roszczeń związanych z zawartą umowa.

W tej sytuacji Sąd nie uwzględnił zarzutów pozwanego odnośnie braku legitymacji czynnej.

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia, sformułowanego przez stronę pozwaną, należy wskazać, iż nie zasługuje na uwzględnienie zarzut banku jakoby roszczenie powoda o zapłatę w tym odsetek, było przedawnione. Zdaniem pozwanego w niniejszej sprawie w zakresie kwoty odsetek umownych zapłaconych przed dniem 31 grudnia 2022 (k. 61 verte – pkt. 14 i k. 74 – punkt X), zastosowanie znajduje art. 118 k.c. i trzyletni termin przedawnienia dla świadczeń okresowych.

W ocenie sadu, nie sposób [redacted], iż roszczenie z tytułu nienależnego świadczenia [redacted] o świadczenie okresowe. Okoliczność, iż nienależne świadczenie było spełniane cyklicznie, w częściach, nie powoduje „okresowości" roszczenia o zwrot tego świadczenia. Odrębnie natomiast dla każdej z części tego nienależnego świadczenia [redacted] bieg 6 letniego terminu przedawnienia.

Należy podkreślić, ze pozwany bank, nie był w stosunku do kredytobiorcy zobowiązany, ani w wyniku umowy kredytu, ani na skutek nieważności umowy kredytu, do jakichkolwiek świadczeń okresowych, w rozumieniu art. 118 k.c. Nie należy bowiem mylić roszczeń przysługujących bankowi (kredytodawcy) z roszczeniami przysługującymi kredytobiorcy. Roszczenie banku o zapłatę rat kredytu, w tym o zapłatę odsetek, rzeczywiście stanowi roszczenie o świadczenie okresowe. **Nie jest natomiast roszczeniem o świadczenie okresowe - roszczenie kredytobiorcy o zwrot świadczeń nienależnych** odpowiadającym kwotowo zapłaconym ratom kredytu, w sytuacji gdyby okazało się, że umowa kredytu jest nieważna. Ocena ta dotyczy zarówno części kapitałowej jak i części odsetkowej rat oraz prowizji.

Z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.). Stosowanie do treści art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia.

W myśl art. 118 k.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 9 lipca 2018 r., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia [redacted] roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

Umowa kredytu została zawarta w dniu 14 czerwca 2019 r., zaś całkowita spłata kredytu nastąpiła 17 czerwca 2024 r. (zgodnie z terminem ustalonym w umowie

(okoliczność bezsporna a nadto harmonogram spłaty w tym termin spłaty 60 raty -17.06.2024 k. 26 -26 v). Oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego zostało złożone przez [redacted] w dniu 5 lutego 2025 r. i doręczone zostało pozwanemu w dniu 12 lutego 2025 r. (k. 30 -30 verte). Z chwilą złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego zaczyna biec termin przedawnienia roszczenia [redacted] o zwrot uiszczonych odsetek oraz innych kosztów, które stają się świadczeniami nienależnymi. Tym samy roszczenie dochodzone pozwem uległoby przedawnieniu zgodnie z art. 118 Kodeksu cywilnego, a więc w terminie sześciu lat licząc od dnia złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego. Dodać należy, iż koniec terminu przedawnienia przypada zawsze na ostatni dzień roku kalendarzowego. Dochodzone pozwem roszczenie nie uległo przedawnieniu, ponieważ pozew został złożony 13 czerwca 2025 r. tj. cztery miesiące od złożeniu przedmiotowego oświadczenia (rok od dnia spłaty kredytu).

W tym miejscu należy więc odnieść się do najdalej idącego zarzutu strony pozwanej, tj. zarzutu bezskuteczności złożonego przez kredytobiorcę oświadczenia z uwagi na niedochowanie terminu zawitego przewidzianego w przepisach ustawy o kredycie konsumenckim (art. 45 ust. 5 u.k.k.).

Zarzut ten okazał się bezzasadny.

Pozwany podnosił, że roczny termin na złożenie oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, o którym mowa w art. 45 ust. 5 u.k.k. rozpoczyna się po wykonaniu umowy przez kredytodawcę, tj. z chwilą wypłaty kredytu na rzecz [redacted]. Kredyt został udostępniony [redacted] w dniu 14 czerwca 2019 r. tj. w dniu zawarcia umowy, co wynika z przedłożonej dyspozycji uruchomienia kredytu (k. 104).

W niniejszej sprawie bezspornym było, że kredytobiorca [redacted] (pierwotny wierzyciel) otrzymała od pozwanego kredyt na podstawie umowy z dnia 14 czerwca 2019 r. Bezspornym jest także, że kredytobiorca [redacted] spłaciła wszystkie zobowiązania wobec Banku w umówionym terminie tj. w dniu 17 czerwca 2024 r. (data ostatniej raty zgodnie z harmonogramem k. 26 verte: 14.06.2024 r.). Pozwany nie kwestionował ww. okoliczności, a nadto wskazał w zaświadczeniu dzień zamknięcia rachunku kredytu: 17.06.2024 r. (k. 27 i k. 28).

Niewątpliwym jest również, że kredytobiorca [redacted] Alior Bank S.A. z siedzibą w Warszawie w piśmie z dnia 5 lutego 2025 r. (k. 15) oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego zarzucając naruszenie przez kredytodawcę szereg obowiązków wskazanych w art. 45 ust. 1 ustawy z 12 maja 20211 r. o kredycie konsumenckim, a w szczególności poprzez naruszenie - między innymi:

- art. 30 ust. 1 pkt 4 u.k.k. wskazując, że w treści umowy kredytu nieprawidłowo wskazano całkowitą kwotę kredytu, w sposób niejednoznaczny i zniekształcony w takiej wysokości, która nie została udostępniona (faktycznie przekazana kredytobiorcy); Bank uwzględnił w tej kwocie koszty, które Kredytobiorca [redacted] (prowizję za udzielenie kredytu), które to koszty zostały skredytowane,
- art. 30 ust. 1 pkt 6 ustawy o kredycie konsumenckim, wskazując, że w umowie pożyczki nie podano w sposób jasny i zrozumiały kwoty, do jakiej stosowana jest stopa oprocentowania.
- art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k. wskazując, że w treści umowy kredytowej błędne wskazano rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty ustaloną w dniu zawarcia umowy kredytowej; błąd ten wynikał z niedopuszczalnego naliczania odsetek od pozaodsetkowych kosztów kredytu,
- naruszenie art. 30 ust. 1 pkt. 8 u.k.k. poprzez brak określenia w harmonogramie jaka część

raty stanowi kwota spłaty kapitału jaka spłatę pozaodsetkowych kosztów
- art. 30 ust. 1 pkt 10 oraz art. 30 ust. 1 pkt 16 u.k.k. w zw. z art. 49 ust. 1 u.k.k. wskazując, że w treści umowy kredytowej nie określono procedury oraz warunków, na jakich koszty kredytu ulegają zmianie, zwłaszcza w momencie wcześniejszej spłaty,
- art. 30 ust. 1 pkt 10 u.k.k. wskazując, że w treści umowy kredytu nie wskazano warunku determinującego zmianę kosztów kredytu w sytuacji określonej w art. 45 ust. 1 u.k.k. Przepis ten wskazuje, że w przypadku naruszenia przez Kredytodawcę określonych przepisów ustawy o kredycie konsumenckim, kredyt podlega zwrotowi bez odsetek i innych kosztów, zatem jest to warunek decydujący o zmianie kosztów kredytu,
- art. 30 ust. 1 pkt 15 u.k.k. wskazując, że w treści umowy kredytu zabrakło pełnej i szczegółowej informacji o terminie odstąpienia od umowy w przypadku naruszenia art. 53 ust. 2 u.k.k., tj. w sytuacji, gdy umowa o kredyt konsumencki nie zawiera elementów określonych w art. 30 u.k.k.,
- art. 30 ust. 1 pkt 15 u.k.k. wskazując, że w treści umowy kredytu zabrakło informacji o skutkach odstąpienia konsumenta od umowy, tj. informacji, że w razie wykonania prawa odstąpienia umowa uważana jest za niezawartą,
- art. 30 ust. 1 pkt 15 u.k.k. wskazując, że w treści umowy kredytu zawarto informację, która sugeruje obowiązek złożenia Bankowi pisemnego oświadczenia o odstąpieniu od umowy, tym samym wprowadzono kredytobiorcę w błąd, wywołując mylne wrażenie, że oświadczenie o odstąpieniu od umowy, które zostało złożone w innej formie, niż pisemnie, nie zostanie uznane przez Bank za wywołujące skutki prawne i Kredytobiorca [redacted] zobowiązany do spłaty kwoty pożyczki,
- art. 30 ust. 1 pkt 15 u.k.k. wskazując, że w treści umowy kredytu nie określono kwoty odsetek należnych w stosunku dziennym,

[redacted] z art. 45 ust. 1 ww. ustawy w przypadku naruszenia przez kredytodawcę art. 29 ust. 1, art. 30 ust. 1 pkt 1-8, 10, 11, 14-17, art. 31-33, art. 33a i art. 36a-36c konsument, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia, zwraca kredyt bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy w terminie i w sposób ustalony w umowie. Stosownie do ust. 5 termin na złożenie oświadczenia, o którym mowa powyżej wygasa po upływie roku od dnia wykonania umowy.

Uprawnienie z art. 45 do sankcji kredytu darmowego dotyczy więc naruszenia tylko niektórych przepisów ustawy o kredycie konsumenckim, wyliczonych enumeratywnie w cytowanym przepisie. Roszczenie kredytobiorcy o zwrot świadczeń nienależnych powstaje z chwilą doręczenia bankowi oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego.

Oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego zostało doręczone pozwanemu w dniu 12 lutego 2025 r. (k. 30 verte) natomiast wezwanie do zapłaty z dnia 18.02.2025 r. (k. 31) zostało doręczone w dniu 18 lutego 2025 za pośrednictwem poczty elektronicznej (k. 33).

Zatem, mając na uwadze, że umowa została w całości wykonana przez strony 17 czerwca 2024 r., zachowano roczny termin zawity do złożenia oświadczenia [redacted] z art. 45 ust. 5 u.k.k.

Wbrew twierdzeniom zawartym w odpowiedzi na pozew, dopiero **chwila spłaty kredytu** przez kredytobiorcę [redacted] tożsame z wykonaniem umowy w rozumieniu art. 45 ust. 5 u.k.k. Jest to pogląd, który przeważa w doktrynie i dominuje w orzecznictwie (zob. m.in.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 1 lipca 2019 r. V ACa 118/18, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 8 października 2021 r. I ACa 59/21, wyrok Sądu Apelacyjnego [redacted] z 27 kwietnia 2023 r. I ACa 368/22).

Sygn. akt I C 328/26/8

Za wykonanie umowy w orzecznictwie i doktrynie uznaje się wykonanie umowy przez wszystkie jej strony w ten sposób, że nikt do żadnych czynności z tytułu jej istnienia nie jest już zobowiązany (tak też: T. Czech w: *Komentarz do art. 45 w publikacji Kredyt konsumencki Komentarz*, wyd. III WKP 2023; Z. Ofiarski w: *Komentarz do ustawy o kredyt konsumencki*, LEX 2014). Przyjęcie odrębnego stanowiska spowodowałoby, że umowa nadal byłaby ważna i kredytobiorca [redacted] raty kredytu, a wygasłoby już uprawnienie, o którym mowa w art. 45 ust. 5 u.k.k., mimo że bieg terminu uzależniony jest właśnie od „wykonania umowy".

Wykonanie umowy należy rozumieć sytuację, w której należycie wypełniono wszystkie obowiązki w ramach stosunku kredytu konsumenckiego, w tym obowiązki powstające z mocy ustawy (np. odnośnie do zapłaty odsetek za opóźnienie na podstawie art. 481 § 1 k.c.). Chodzi o obowiązki dotyczące świadczenia [redacted] i świadczeń ubocznych, po stronie [redacted], wykonane dobrowolnie lub przymusowo. W szczególności umowa nie jest wykonana, gdy kredytobiorca [redacted] całości bądź części wypłaconego kredytu lub nie zapłacił naliczonych odsetek albo innych należności ubocznych. W takiej sytuacji nie rozpoczął się jeszcze bieg terminu określonego w art. 45 ust. 1, a zatem kredytobiorca [redacted] oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego. Przedstawiony pogląd dominuje w orzecznictwie (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 1.07.2019 r., V ACa 118/18, LEX nr 2706625; wyrok Sądu Okręgowego [redacted] z 19.07.2019 r., III Ca 642/19, LEX nr 2747278; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 8.10.2021 r., I ACa 59/21, LEX nr 3322549; wyrok Sądu Okręgowego [redacted] z 29.12.2021 r., II Ca 1067/21, LEX nr 3337160; wyrok Sadu Okręgowego w Warszawie z 20.06.2022 r., XXVII Ca 3081/21, LEX nr 3439568; wyrok Sądu Apelacyjnego [redacted] z 27.04.2023 r., I ACa 368/22, LEX nr 3565303). [T. Czech [w:] Kredyt konsumencki. Komentarz, wyd. III, Warszawa 2023, art. 45.]

Odmienne stanowisko zakłada, że termin określony w art. 45 ust. 5 rozpoczyna się po wykonaniu umowy przez kredytodawcę, tj. z chwilą wypłaty kredytu na rzecz [redacted], a nawet jeszcze wcześniej - w chwili zawarcia umowy.

Zdaniem Sądu pogląd ten jest błędny, nie znajduje bowiem oparcia w wykładni językowej powołanego przepisu. W art. 45 ust. 5 ogólnie odwołano się do wykonania umowy, a więc spełnienia świadczeń przez obie strony (kredytodawcę oraz [redacted]). Nie można tego przepisu – wbrew jego brzmieniu – ograniczać jedynie do wykonania umowy ze strony kredytodawcy. Ponadto pogląd ten pozostaje w sprzeczności z funkcją sankcji kredytu darmowego, pozbawiając przedwcześnie [redacted] ochrony.

Mając powyższe na uwadze, zarzut pozwanego co do bezskuteczności złożonego oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, z uwagi na niedotrzymanie terminu zawitego określonego w przepisach o ustawie o kredycie konsumenckim, okazał się bezzasadny.

W dalszej kolejności należało zbadać postanowienia łączącej strony umowy kredytu z dnia 14 czerwca 2019 r. pod kątem zarzutów przedstawionych w oświadczeniu o skorzystaniu przez kredytobiorcę [redacted] z sankcji kredytu darmowego i w pozwie.

Kredytobiorca [redacted] cały szereg zarzutów odnoszących się do wymogów stawianych instytucjom finansowym przez przepisy ustawy o kredycie konsumenckim, lecz tylko część z nich okazała się trafna i skutkowała uwzględnieniem powództwa. Dlatego, dla przejrzystości dalszych rozważań w pierwszej kolejności omówione zostaną zarzuty uznane za zasadne.

Sąd wskazuje, ze podziela stanowisko wyrażone w opinii Rzecznika Generalnego Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-831/24, zgodnie z którym sąd ma obowiązek zbadać z urzędu całą umowę kredytową pod kątem naruszeń przepisów chroniących [redacted]. Takie stanowisko kształtuje się też w doktrynie (tak: T. Czech [w:] *Kredyt konsumencki. Komentarz, wyd. V*, Gdańsk 2026, art. 45 u.k.k.).

Warto nadmienić, że orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie akceptuje automatyzmu przy ocenie dokonanych przez kredytodawcę naruszeń. W wyroku z 9 listopada 2016 r. zapadłym w sprawie C-42/15, (HOME CREDIT SLOVAKIA A.S. v. KLÁRA BÍRÓOVÁ, ZOTSiS 2016, nr 11, poz. I-842) Trybunał zwrócił uwagę na konieczność każdorazowego badania, czy zastosowanie omawianej sankcji kredytu darmowego, mającej przecież poważne konsekwencje wobec kredytodawcy, będzie odpowiadało wadze dokonanych uchybień. Trybunał skłonił się do wniosku, że takiego balansu zabraknie, gdy w umowie nie zawarto tych elementów, wymaganych przez przepisy unijne i implementacje krajowe, które ze względu na ich charakter nie mogły mieć wpływu na zdolność konsumenta do oceny ciążącego na nim zobowiązania. Taka ocena realizuje bowiem założenia motywów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki, w których spośród trzech zasadniczych celów sankcji za naruszenie transponowanych przepisów tzw. dyrektywy konsumenckiej, na drugim miejscu wymieniono jej proporcjonalność.

Nie ulegało wątpliwości Sądu, że Bank zawierając sporną umowę kredytu z pozwanym naruszył przepisy aktualnie obowiązującego, jak i obowiązującego w dniu zawarcia umowy, art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k., co uzasadniało zastosowanie sankcji kredytu darmowego w myśl art. 45 ust. 1 u.k.k.

Zgodnie z powołanymi wyżej przepisami, umowa o kredyt konsumencki powinna zawierać (miedzy innymi): całkowitą kwotę kredytu (art. 30 ust. 1 pkt 4 u.k.k.), rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia (art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k.).

W § 1 pkt. 1 umowy wskazano jednoznacznie, że Bank udziela kredytu w wysokości 36.731,80 zł. W niniejszej sprawie kredyt składał się z kwoty bezpośrednio wypłaconej kredytobiorczyni, kwoty wpłaconej na pokrycie innych zobowiązań kredytowych powódki oraz prowizji dla kredytodawcy.

W § 4 ust. 1 umowy podano natomiast, że całkowita kwota kredytu wynosi 32.360,72 zł (kwota nie obejmująca kredytowanych kosztów prowizji).

W umowie kwota prowizji została określona na kwotę 4.371,08 zł. W momencie zawierania umowy nikt nie poinformował kredytobiorcy, że istnieje możliwość zapłaty kwoty prowizji z własnych środków pieniężnych, nikt nie wskazał również [redacted] i [redacted], że od tak pobranej prowizji będą naliczane odsetki. Pozwany nie wykazał by wolą kredytobiorcy [redacted] kredytu na prowizję.

Nadto w każdej umowie winna być wskazana rzeczywista roczna stopa oprocentowania (RRSO), która stanowi całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta [redacted] wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu w stosunku rocznym (art. 5 pkt 12 ustawy o kredycie konsumenckim).

Sankcja kredytu darmowego powstaje w przypadku, gdy kredytodawca naruszył jeden z obowiązków, które nałożono nań na podstawie przepisów wymienionych w art. 45 ust. 1. Chodzi o:

1) formę umowy o kredyt konsumencki (art. 29 ust. 1);
2) niektóre elementy treści dokumentu umowy o kredyt konsumencki (art. 30 ust. 1 pkt 1–8, 10, 11, 14–17);
3) treść dokumentu umowy o kredyt wiązany lub kredyt w formie odroczonej płatności (art. 31);
4) treść dokumentu umowy o kredyt w rachunku konsumenta, gdy kredyt ten podlega spłacie na żądanie lub w terminie do trzech miesięcy (art. 32);
5) treść dokumentu umowy o kredyt, który spełnia przesłanki określone w art. 4 ust. 2 pkt 5 (art. 33);

6) wysokość opłat pobieranych od konsumenta w związku z opóźnieniem w spłacie kredytu (art. 33a);
7) limity pozaodsetkowych kosztów kredytu (art. 36a–36c).

Przesłanką zastosowania omawianej sankcji jest naruszenie jednego lub więcej nakazów bądź zakazów wypływających z powołanych przepisów.

Kredytobiorczyni nie wypłacono kwoty wskazanej w § 1 ust. 1 umowy 36.731,80 zł, ale pomniejszone o prowizję (4.371,08 zł). Jak wynika z treści przedmiotowej umowy, bank zastrzegł w umowie możliwość wyliczenia stopy RRSO od kredytowanych kosztów udzielonej pożyczki w postaci prowizji. Tymczasem przepisy u.k.k. wprost wskazują, iż sposób wyliczenia stopy oprocentowania kredytu, może odwoływać się tylko do kwoty faktycznie wypłaconej kredytobiorcy. Z definicji zawartej w art. 5 pkt 10 u.k.k. wynika, iż stopa oprocentowania kredytu to stopa oprocentowania wyrażona jako stałe lub zmienne oprocentowanie **stosowane do wypłaconej kwoty** na podstawie umowy o kredyt w stosunku rocznym. Tymczasem z postanowień umowy w § 4 wprost wynika, iż przy wyliczaniu RRSO [redacted] pod uwagę **całkowitą kwotę do zapłaty** przez kredytobiorcę, a więc również kredytowane koszty kredytu. Tego typu wadliwość umowy narusza art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k., błędnie wskazując wysokość RRSO.

Zupełnie chybione są argumenty pozwanego, jakoby miał on pełne prawo do zastrzeżenia oprocentowania od prowizji.

W wyroku z 13 lutego 2025 r. Trybunał Sprawiedliwości (sprawa o sygn. C-472/23, LEXITOR Sp. z o.o. v A.B. S.A., LEX nr 3827620) wyraził stanowisko w którym podniesiono, że zakazane jest oprocentowanie prowizji i innych kosztów kredytu, jeżeli może to wprowadzić w błąd konsumenta co do jego ostatecznego zobowiązania względem banku. Dalej, w wyroku TSUE z **23 kwietnia 2026 r.** wydanym w sprawie **C-744/24**, P.W. v. BANK POLSKA KASA [redacted] S.A., LEX nr 4084669 Trybunał jednoznacznie wskazał, że całkowita kwota kredytu obejmuje tylko środki realnie udostępnione pożyczkobiorcy, co uniemożliwia pobieranie odsetek od skredytowanych kosztów dodatkowych.

W wyroku Trybunału Sprawiedliwości z 21 kwietnia 2016 r., w sprawie o sygn. C-377/14, ERNST GEORG RADLINGER I HELENA RADLINGEROVÁ v. FINWAY A.S., ZOTSiS 2016, nr 4, poz. I-283 przesądzono jednoznacznie, że całkowita kwota kredytu oznacza środki faktycznie udostępnione konsumentowi. Wynika z tego, że całkowita kwota kredytu i całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta są pojęciami odrębnymi i że w związku z tym całkowita kwota kredytu nie może obejmować żadnych kwot należących do całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta. I tak, całkowita kwota kredytu nie obejmuje żadnych kwot, których przeznaczeniem jest wywiązanie się ze zobowiązań podjętych w ramach odnośnej umowy o kredyt, takich jak koszty administracyjne, odsetki, opłata za udzielenie kredytu, prowizje czy wszelkie inne typy kosztów, które [redacted] konsument.

W uzasadnieniu najnowszego wyroku Sądu Najwyższego z 8 lipca 2026 r., wydanego w sprawie o sygn. II CSKP 89/26 (Lex nr: 4112885). Sąd Najwyższy jednoznacznie wyjaśnił, że ,,całkowita kwota kredytu" odpowiada tylko pożyczonemu kapitałowi, który otrzymuje kredytobiorca na określony cel. Jest to kwota, która została faktycznie oddana kredytobiorcy do dyspozycji. ,,Całkowity koszt kredytu" nie jest więc kwotą tożsamą z ,,całkowitą kwotą kredytu", gdyż zawiera wszelkie dodatkowe koszty, które kredytobiorca [redacted] w związku z zaciągnięciem pożyczki.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela pogląd, zgodnie z którym odsetki mogą być naliczone wyłącznie od „kwoty wypłaconej" rozumianej w ten sposób, że jest to kwota **rzeczywiście udostępniona pożyczkobiorcy**, tj. którymi może świadomie i swobodnie rozporządzać. Gdy umowa kredytu nie określa przeznaczenia środków, konsument może

część kapitału przeznaczyć na pokrycie kosztów, związanych z jego udzieleniem. Jednakże wykluczone jest, by kredytodawca czerpał z tego tytułu dodatkowe korzyści w postaci naliczania odsetek kapitałowych od kwot udzielonych kredytobiorcy [redacted] kredytu. W realiach niniejszej sprawy [redacted] odsetek również od kredytowanych kosztów kredytu tj. od prowizji doprowadziło do błędnego podania w umowie całkowitej kwoty do zapłaty oraz błędnego podania RRSO. Wskazuje się bowiem, że całkowity koszt kredytu, którego legalna definicja zawarta jest w art. 5 pkt 6 u.k.k., definiowany jest jako wszelkie koszty kredytu, jakie konsument obowiązany jest ponieść w związku z umową o kredyt, a w szczególności odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże czy koszty usług dodatkowych. Powyższe koszty stanowią składniki całkowitego kosztu kredytu i są od siebie odrębne, w tym znaczeniu, że stanowią pochodną całkowitej kwoty kredytu i są od niej naliczane. Wobec czego, w sytuacji, w której jeden składnik kosztu kredytu (odsetkowy) jest naliczany od innego składnika kosztu kredytu (pozaodsetkowego), nie jest spełniony warunek odrębności (por. wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach z 1 lutego 2023 r., II Ca 1858/22). Skoro, zgodnie z art. 359 § 1 k.c., odsetki od sumy pieniężnej są formą wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału, to kredytodawca nie jest uprawiony do naliczania odsetek także od kwoty prowizji, która wraz z odsetkami stanowi koszt kredytu, ponoszony przez konsumenta (por. wyrok Sądu Okręgowego [redacted] z 29 grudnia 2021 r., II Ca 1067/21).

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 8 lipca 2026 r., wydanego w sprawie o sygn. II CSKP 89/26 (Lex nr: 4112885) podkreślił, w oparciu o orzecznictwo TSUE, że składniki kosztów kredytu nie mogą być naliczane od siebie, np. odsetki od prowizji, a zatem praktyka naliczania odsetek od całkowitego kosztu kredytu (lub jego poszczególnych elementów) jest niezgodna z ustawą i z dyrektywą 2008/48 (zwaną też dyrektywą konsumencką) Podobnie Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 30 stycznia 2019 r. w sprawie o sygn. akt I NSK 9/18) wskazał, że od prowizji i innych kosztów kredytu kredytodawca przy kredycie konsumenckim nie może naliczać odsetek, nawet jeśli je kredytuje.

Kredytodawca może naliczać oprocentowanie, co wynika z definicji rocznej rzeczywistej stopy oprocentowania zawartej w art. 5 pkt 12 w zw. z art. 25 ust. 1 pkt 1 ustawy o kredycie konsumenckim, tylko od całkowitej kwoty kredytu. Całkowita kwota kredytu w rozumieniu art. 5 pkt 7 ustawy o kredycie konsumenckim nie obejmuje natomiast kredytowanych kosztów, a więc prowizji i opłat.

W sytuacji naliczenia odsetek od prowizji w istocie dochodzi do sytuacji w której odsetki są naliczane także od prowizji jako składowej całkowitego kosztu kredytu. To wpływa zaś na zafałszowanie wskaźników takich jak ,,całkowity koszt kredytu", ,,rzeczywistą roczną stopę oprocentowania" i ,,całkowitą kwotę do zapłaty", które mają być wskaźnikami całkowicie obiektywnymi.

Nie ulega wątpliwości, że dla konsumentów dwa zasadnicze kryteria przy wyborze adekwatnej oferty kredytu stanowią: po pierwsze możliwa do uzyskania suma kapitału, a więc środków, które kredytobiorca uzyska od banku (całkowita kwota kredytu) oraz koszt uzyskania tej kwoty – odsetki, prowizje, inne koszty administracyjne (całkowita kwota do zapłaty). Oba te kluczowe z punktu widzenia kredytobiorcy [redacted] semantycznemu zatarciu z uwagi na włączenie do oprocentowanej kwoty także prowizji. W wyniku powyższego zawyżeniu (a więc ,,zafałszowaniu") uległ kolejny wymagany przez ustawę i prawodawstwo unijne wskaźnik, jakim jest rzeczywista roczna stopa oprocentowania (RRSO). Jest to wskaźnik, który pokazuje całkowity koszt kredytu lub pożyczki w skali roku, uwzględniając nie tylko odsetki, ale też prowizje, ubezpieczenia i inne obowiązkowe opłaty. Pomaga on obiektywnie porównać oferty różnych instytucji. W powoływanym wyżej wyroku TSUE C-472/23 wskazano, że naruszenie obowiązku rzetelnego określenia RRSO [redacted] tylko zaniżenie tego wskaźnika, ale i jego zawyżenie podkreślając konieczność zapewnienia konsumentowi okoliczności prawdziwych. Jak to podkreślił Sąd Najwyższy,

celem art. 30 ustawy z 2011 r. o kredycie konsumenckim jest zapewnienie konsumentowi łatwego dostępu do informacji na temat warunków udzielonego mu kredytu oraz jego sytuacji prawnej w związku z kredytem. ,,Dokument umowy, który otrzymuje konsument, ma stanowić zwięzłe kompendium informacji prawnej dla konsumenta, tak aby nie musiał on ponosić kosztów transakcyjnych (wysiłku, wydatków) w celu uzyskania potrzebnych mu wiadomości. Dokument ten ma być instrumentem redukującym asymetrię informacyjną między kredytodawcą a konsumentem na temat sytuacji prawnej stron. Jeżeli umowa jest ważna (tzn. uzgodniono minimalne warunki tej umowy), a w dokumencie umowy nie zamieszczono elementów wymaganych przez art. 30 ust. 1 u.k.k. i elementów tych nie przekazano konsumentowi w inny sposób, kredytodawcę mogą spotkać sankcje, w tym przewidziana w ustawie o kredycie konsumenckim" – z uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z 8 lipca 2026 r., II CSKP 89/26, LEX nr 4112885.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że w przedmiotowej sprawie odsetki zostały policzone w sposób nieprawidłowy, bowiem były liczone również od kwoty prowizji. Sąd doszedł do wniosku, że odsetki wskazane w umowie zostały zawyżone. Zgodnie z art. 5 pkt 6 ustawy o kredycie konsumenckim, odsetki wchodzą w skład całkowitego kosztu kredytu, który z kolei stanowi część całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta (art. 5 pkt 8 u.k.k.). W związku z tym należy stwierdzić, że całkowita kwota do zapłaty została określona w umowie w sposób błędny. Ponadto, ponieważ rzeczywista roczna stopa oprocentowania jest obliczana na podstawie całkowitego kosztu kredytu, a ten koszt został wyliczony niewłaściwie (ze względu na uwzględnienie odsetek kapitałowych od prowizji), wysokość RRSO [redacted] ustalona błędnie.

Objęcie przez pożyczkodawcę oprocentowaniem także dodatkowych kosztów kredytu skutkowało tym, że kredytobiorczyni nie została poinformowana we właściwy sposób o rzeczywistej stopie oprocentowania, tzw. RRSO, w związku z czym pozwany wprowadził kredytobiorcę w tym zakresie także w błąd. Pozwany nie przedłożył nadto jakichkolwiek obliczeń z których wynikałaby prawidłowość obliczenia RRSO. W świetle powyższego, w ocenie Sądu przedmiotowa umowa o pożyczkę gotówkową zawarta pomiędzy stronami nie czyniła zadość wymaganiom przewidzianym przepisami art. 30 ust. 1 pkt. 7 ustawy o kredycie konsumenckim. W rezultacie pozwany bank naruszył obowiązek informacyjny z art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k. Wywiązanie się z powyższego obowiązku poprzez wskazanie w umowie o kredyt konsumencki rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania oraz całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta, wymaga, by wartości te zostały określone w sposób prawidłowy. Tylko bowiem wówczas konsument, czy też nabywca wierzytelności, mógł w sposób przejrzysty i prosty zweryfikować prawdziwość stopy oprocentowania. Niewystarczające jest zatem dla uznania, że kredytodawca wywiązał się z obowiązku, wynikającego z art. **30 ust. 1 pkt 7 u.k.k.,** jedynie formalne wskazanie w umowie ww. elementów

Powód podnosiła dalej zarzut naruszenia **art. 30 ust. 1 pkt 6** ustawy o kredycie konsumenckim, wskazując, że w umowie pożyczki nie podano w sposób jasny i zrozumiały kwoty, od jakiej stosowana jest stopa oprocentowania. Stosownie do treści wymienionego przepisu, umowa o kredyt konsumencki powinna zawierać stopę oprocentowania kredytu, warunki stosowania tej stopy, a także okresy, warunki i procedury zmiany stopy oprocentowania wraz z podaniem indeksu lub stopy referencyjnej, o ile ma zastosowanie do pierwotnej stopy oprocentowania kredytu; jeżeli umowa o kredyt konsumencki przewiduje różne stopy oprocentowania, informacje te podaje się dla wszystkich stosowanych stóp procentowych w danym okresie obowiązywania umowy. W § 4 ust. 2 umowy wskazano, że całkowita kwota do zapłaty wynosi 46.839,07 zł i składa się z całkowitej kwoty kredytu określonej w ust. 1 (tj. 32.360,72 zł) oraz całkowitego kosztu kredytu (14.478,35 zł czyli w tym prowizji: 4.371,08 zł). W § 2 umowy określono natomiast wartość procentową oprocentowania pożyczki, jego składowe, okres obowiązywania i metodę jego wyliczenia. Powód traktował skredytowaną kwotę prowizji jako część udzielonej pozwanej pożyczki -

kapitału pożyczki, od którego naliczał odsetki, jednakże z treści umowy powyższe wprosi nie wynika. W ocenie Sądu powód dopuścił się więc naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 6 u.k.k. w zakresie braku dostatecznego, tj. czytelnego i zrozumiałego opisu warunków stosowania oprocentowania, skoro zwykła lektura zapisów umowy nie pozwalała na udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy powodowi zgodnie z treścią tej umowy należne są odsetki od pozaodsetkowych kredytowanych kosztów pożyczki czy nie.

Art. 30 ust. 1 pkt 8 u.k.k. stanowi, że umowa o kredyt konsumencki, z zastrzeżeniem art. 31-33, powinna określać zasady i terminy spłaty kredytu, w szczególności kolejność zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet należności kredytodawcy, w tym informację o prawie, o którym mowa w art. 37 ust. 1. § 6 ust. 2 i 8 umowy budzą wątpliwości, a przez to nie realizują swej funkcji informacyjnej, wymaganej przez art. 30 ust. 1 pkt 8 u.k.k.

Zgodnie z art. 37 ust. 1 i 2 pkt 1 u.k.k., w przypadku umowy o kredyt konsumencki zawartej na czas określony, przez cały czas jej obowiązywania, konsument ma prawo do otrzymania, na wniosek, w każdym czasie bezpłatnie harmonogramu spłaty. Harmonogram zawiera określenie terminu, wysokości raty kredytu z wyodrębnieniem jej poszczególnych składników, w szczególności kapitału, odsetek oraz wszelkich innych kosztów kredytu, które konsument jest zobowiązany ponieść. W wyroku Sądu Apelacyjnego [redacted] z 27 kwietnia 2023 r. (sprawa o sygn. akt I ACa 368/22; lex: 3565303) wskazano, „że realizacja obowiązku wskazanego w art. 30 ust. 1 pkt 8 ustawy o kredycie konsumenckim nie ma znaczenia drugorzędnego. Przeciwnie, stanowi wyraz funkcji ochronnej tej ustawy oraz wyrównującej nierównowagę informacyjną po obu stronach umowy. Ma to również znaczenie w kontekście przedterminowej spłaty kredytu i uprawnień konsumenta z tym związanych, wynikających z art. 49 ustawy o kredycie konsumenckim. Zostały one uszczegółowione w § 5 ust. 5 umowy kredytowej zawartej przez strony. Całkowity koszt kredytu, czyli w tym przypadku - odsetki i prowizja - powinny ulec obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument poniósł je przed tą spłatą. Skoro koszt w postaci prowizji został objęty kredytowaniem, to nie jest wystarczające ujęcie go jako "kapitału kredytu" w harmonogramie spłat - dla celów informacyjnych art. 37 ust. 1 ustawy odróżnia informację o kwocie kapitału od informacji o składniku raty w postaci kosztów kredytu, czyli nie tylko odsetek, ale też prowizji. Okoliczność kredytowania tego kosztu nie zmienia w tym kontekście obowiązku jego odróżnienia od kapitału kredytu, podobnie jak całkowita kwota kredytu jest odróżniana od całkowitej kwoty do zapłaty z tytułu umowy”. W treści umowy zawartej przez kredytobiorcę i pozwany Bank wskazano, że spłata rat kapitałowo- odsetkowych dokonywana jest zgodnie z terminami i wysokości określonej w doręczonym aktualnym harmonogramie spłat (§ 5 ust. 1). W dalszej części umowy (dotyczącej kolejności zaspokojenia niespłaconego kredytu § 7 ust. 12) podano, że w pierwszej kolejności zaspokajane są: koszty (sądowe, egzekucyjne) należne opłaty i prowizje, dalej odsetki od zadłużenia przeterminowanego, dalej kwota niespłaconego kapitału. Nie wyszczególniono natomiast w treści umowy, jaka część raty została przeznaczona na spłatę prowizji. Pozwany nie przedłożył przy tym w ogóle harmonogramu spłat pożyczki zawierającego bardziej szczegółowe informacje o ratach. Harmonogram przedłożony do akt (k. 26-26 v) przez powoda zawierał natomiast wyszczególnione w kolumnach**:** Termin spłaty, Kapitał, Odsetki, Łączna kwota do spłaty i Saldo kredytu po spłacie. Na podstawie umowy można wywnioskować jedynie, że rata składa się z dwóch elementów, tj. części "kapitałowej" i "odsetkowej", natomiast nie wskazano - w ramach rat - wszelkich innych kosztów pożyczki, które kredytobiorca [redacted] ponieść. Elementy rat nie tylko nie zostały wyeksponowane - zgodnie z dyspozycją art. 37 ust. 2 pkt 1, ale wręcz zostały ukryte w "kapitale", w sytuacji kiedy kapitał w sposób naturalny wpisuje się jedynie w całkowitą kwotę kredytu, a prowizja jeżeli nawet jest kredytowana, to i tak stanowi jedynie o całkowitym koszcie kredytu.. Biorąc pod uwagę, że prowizja była przez bank traktowana jako tzw. kredytowany koszt pożyczki, nie

sposób stwierdzić czy była ona przez bank uznawana za część kapitałową raty czy też miała w każdej racie charakter odrębny. W tym zakresie zdaniem Sądu doszło więc do naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 8 ustawy o kredycie konsumenckim.

Zgodnie z art. **30 ust. 1 pkt 10 u.k.k**. umowa o kredyt konsumencki, z zastrzeżeniem art. 31-33, powinna określać informację o innych kosztach, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności o opłatach, w tym opłatach za prowadzenie jednego lub kilku rachunków, na których są zapisywane zarówno transakcje płatności, jak i wypłaty, łącznie z opłatami za korzystanie ze środków płatniczych zarówno dla transakcji płatności, jak i dla wypłat, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, jeżeli są znane kredytodawcy, oraz warunki, na jakich koszty te mogą ulec zmianie. Wysokość opłat nie może być bowiem dowolna, a ukształtowanie stosunku prawnego, regulującego tę kwestię, winno być dokonane w sposób jasny, jednoznaczny i zrozumiały dla obu stron, a w szczególności dla konsumenta. Informacja ta pozwala mu bowiem na porównanie ofert kredytowych i dokonanie [redacted] podejmowanego zobowiązania.

W niniejszej sprawie unormowano zasady zmiany Taryfy, zmiany sposobu pobierania opłat, jak również wprowadzanie nowych opłat lub prowizji, a więc w istocie opłat i prowizji uiszczanych przez konsumenta na rzecz pozwanego Banku. W umowie zostały wskazane enumeratywnie przyczyny, z jakich Taryfa może ulec zmianie oraz termin zmiany. Zastrzeżenia budzi jednak fakt, iż zapis pozwala kredytobiorcy w sposób arbitralny ustalać wysokość zmian Taryfy (w umowie została określona jedynie maksymalna częstotliwość wzrostu opłat (ust. 11 postanowień ogólnych (wyciągu) z Taryfy Opłat i Prowizji Alior Banku S.A. dla Klientów Indywidualnych). Analizowane postanowienie umowne niewystarczająco określało zatem warunki zmiany Taryfy, bowiem nie było jasne, konkretne i zrozumiałe. Konsument w tej sytuacji nie miał możliwości samodzielnej weryfikacji zgodności z umową wprowadzonej zmiany. Metoda obliczania zmiany Taryfy winna być dla przeciętnego konsumenta zrozumiała i łatwa do stosowania, zarówno na etapie poprzedzającym zawarcie umowy o kredyt konsumencki, jak i podczas jej trwania. W konsekwencji kredytobiorca, zawierając umowę o kredyt gotówkowy z pozwanym, nie został zaznajomiony w sposób należyty ze swoimi prawami i obowiązkami względem pozwanego banku. Powyższego nie zniwelowało przyznanie konsumentowi uprawnienia do wypowiedzenia umowy w terminie 30 dni od dnia otrzymania informacji o dokonanej zmianie (§3 ust. 6). Wypowiedzenie umowy w danych okolicznościach mogło nie być dla konsumenta pożądane. Wszak wypowiedzenie umowy pociągało za sobą m.in. obowiązek spłaty całego zadłużenia, wynikającego z umowy, w stosunkowo krótkim terminie (w odniesieniu do całego okresu trwania umowy), tj. w terminie 30 dni (§ 8 ust 1 -3 umowy). Wobec czego w takiej sytuacji konsument zostaje postawiony przez kredytodawcę w patowej sytuacji, bowiem może zdarzyć się, że będzie musiał wybrać pomiędzy godzeniem się na niekorzystne dla siebie zmiany warunków Taryfy, a wypowiedzeniem umowy kredytu, z omówionymi powyżej konsekwencjami. W świetle powyższego należało uznać, że postanowienie umowne, zawarte w § 3 umowy pożyczki, dotyczącym zasad zmiany Taryfy, nie czyni zadość wymogom z art**. 30 ust. 1 pkt 10 u.k.k.**

W tym miejscu należy zwrócić także uwagę na stanowisko TSUE wyrażone w wyroku z dnia 13 lutego 2025 r. w sprawie C-472/23, w którym Trybunał stwierdził, że artykuł 10 ust. 2 lit. k) dyrektywy 2008/48 należy interpretować w ten sposób, że fakt, iż umowa o kredyt wymienia pewną liczbę okoliczności uzasadniających zwiększenie opłat związanych z wykonaniem umowy, przy czym właściwie poinformowany oraz dostatecznie uważny i rozsądny konsument nie jest w stanie zweryfikować ich wystąpienia ani ich wpływu na te opłaty, stanowi naruszenie obowiązku informacyjnego ustanowionego w tym przepisie, o ile wskazanie to może podważyć możliwość dokonania przez tego konsumenta [redacted] jego zobowiązania.

W pozwie powód zarzucił nadto, że umowa nie spełnia obowiązku z art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy o kredycie konsumenckim poprzez brak wskazania warunków zmiany stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego. W tym miejscu odnosząc się do ww. twierdzeń sąd wskazuje, że zarzut naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 11 u.k.k. jest niezasadny. Stosownie do treści tego przepisu umowa o kredyt konsumencki powinna określać roczną stopę oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, warunki jej zmiany oraz ewentualne inne opłaty z tytułu zaległości w spłacie kredytu. Powód podnosił, że pozwany dopuścił się naruszenia tego przepisu bowiem w treści umowy określono wysokość rocznej stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego nie jako konkretną wartość procentową ale poprzez wskazanie punktów odniesienia dla jej obliczenia w postaci odsetek maksymalnych. Zarzut ten jest jednak niezasadny bowiem w § 7 ust. 5 umowy pożyczki wskazano, że oprocentowanie zadłużenia przeterminowanego jest równe wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w rozumieniu art. 481 § 2^1 k.c. i w dniu zawarcia umowy wynosi 14 % w stosunku rocznym. Wbrew twierdzeniom pozwanej w umowie uwzględniono więc konkretną wartość procentową.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 30 ust. 1 pkt. 15 u.k.k. (w oświadczeniu i w pozwie) sąd wskazuje, że sposób odstąpienia przez kredytobiorcę od umowy, termin i skutki odstąpienia przedstawiono w § 6 umowy. Faktycznie, nie wskazano, że ewentualne oświadczenie o odstąpieniu ma zostać złożone w „formie pisemnej", ale oceniając rzecz rozsądnie nie sposób oczekiwać innej formy właściwej do złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy mając na uwadze choćby sformułowanie w umowie co do skierowania oświadczenia na konkretny adres (ul. Postępu 18C, 02-676 Warszawa) i to według załączonego do umowy wzoru (stanowiącego załącznik) oraz treść art. 77 § 2 k.c., który stanowi, że jeżeli umowa została zawarta w formie pisemnej, dokumentowej albo elektronicznej, jej rozwiązanie za zgodą obu stron, jak również odstąpienie od niej albo jej wypowiedzenie wymaga zachowania formy dokumentowej, chyba że ustawa lub umowa zastrzega inną formę. W umowie przedstawiono też skutki złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy w zależności od momentu odstąpienia (art. 30 ust. 1 pkt 15 u.k.k.).

Sąd nie ma zastrzeżeń do przedstawionej w § 5 umowy procedury ewentualnej wcześniej spłaty bądź nadpłaty kredytu. Tam też podano, jakie należności spłacane wcześniej zostaną zaksięgowane przez Bank z uwzględnieniem odpowiedniej kolejności (art. 30 ust. 1 pkt 16 u.k.k.).

Skorzystanie z sankcji kredytu darmowego możliwe jest już w przypadku najmniejszego uchybienia, za które poczytuje się nie tylko niepoinformowanie, ale i błędne poinformowanie konsumenta, co może podważyć możliwość dokonania oceny zakresu ciążącego na nim zobowiązania *(zob. wyrok TSUE z 9 listopada 2016 r., w sprawie C-42/15).* Za niespełnienie przez pozwany Bank standardów informacyjnych, art. 45 ust. 1 u.k.k. pozwala wyciągnąć wobec niego negatywne konsekwencje, w postaci spłaty przez [redacted] kapitału - a w kontekście żądania pozwu - żądania zwrotu nienależnie uiszczonych kwot.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że złożenie oświadczenia o zastosowaniu sankcji z art. 45 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim było zasadne, sankcja ta znajduje zastosowanie, w efekcie czego zmianie uległ stosunek prawny umowy kredytu. Przepis art. 45 u.k.k. wskazuje, że w razie skorzystania z sankcji kredytu darmowego kredytobiorca [redacted] bez odsetek i innych kosztów.

Skoro zaś, jak zostało już wcześniej wskazane, do skorzystania z sankcji kredytu darmowego wystarczające jest, że kredytodawca naruszy tylko jeden z obowiązków, wynikających z przepisów wskazanych w art. 45 ust. 1 u.k.k., argumenty, podniesione przez powoda, należało uznać za trafne.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy [redacted], że strona

powodowa w prawidłowy sposób przyjęła, że pobrana kwota prowizji przez pozwanego wynosiła 4.371,08 zł (okoliczność bezsporna), a kwota spłaconych odsetek umownych wynosiła 9.942,12 zł (okoliczność bezsporna), co wynika nadto z zaświadczenia [redacted] (k. 27 i k. 28) w którym podano, że [redacted] w okresie od 14.06.2019 r. do 17.06.2024 r. spłaciła odsetki umowne w kwocie 9.942,12 zł i poniosła koszty prowizji w kwocie 4.371,08 zł.

Mając na uwadze powyższe Sąd w pkt 1 wyroku zasądził od pozwanego na rzecz [redacted] (następcy prawnego kredytobiorcy [redacted]) na podstawie art. 405 k.c. w zw. z art. 410 § 1 k.c. w zw. z art. 45 ust. 1 u.k.k. w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 6,7,8 i 10 u.k.k. w zw. z art. 481 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz [redacted] kwotę w łącznej wysokości 14.313,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 18 lutego 2025 r. do dnia zapłaty.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Zgodnie z art. 455 k.c., jeśli termin spełnienia świadczenia [redacted] oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Powód wykazał, że skutecznie wezwał pozwanego do zapłaty pismem z dnia 18 lutego 2025 r. (k. 31-32) doręczonym w dniu 18.02.2025 r (k. 33) doręczając w dniu 25.02.2025 r. oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego. Termin zapłaty kwoty 14.313,20 zł w wezwaniu do zapłaty wynosił 3 dni**.**

SĄD WSKAZUJE, ŻE ROSZCZENIE ODSETKOWE BYŁO ZASADNE OD 22 LUTEGO 2025 R. (TJ. PO UPŁYWIE 3 DNIOWEGO TERMINU DO ZAPŁATY – LICZĄC OD 18 LUTEGO 2025 R.), JEDNAKŻE W WYNIKU OMYŁKI SĄD ZASĄDZIŁ ODSETKI OD 18 LUTEGO 2025 R.

Powodowi należały się odsetki za opóźnienie w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (art. 481 § 1 i 2 k.c.), które zasądzono od dnia 18 lutego 2025 r. (punkt 1 wyroku)

O kosztach orzeczono w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 98 §1, 1^1 i 2 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. uznając [redacted] za wygrywającego proces w całości i pozostawiając szczegółowe wyliczenie kosztów procesu referendarzowi sądowemu.

[redacted]